

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

per ABEL

RODA EL MON I TORNA AL BORN

— Senyor Cornet, jo li prego, vostè que és home formal: vol deixar-me es·à uns quants dies sense aguantar l'inicial?

— Patufet: no t'avorreixes de viure sense sotrac ajegut tot el sant dia damunt l'espatlla del drac?

— Virolet: si ens i emportàvem? Es tan bo aquest animal!
— Emportem s-el; prò em fa angú ans treiem-li la destral. [nia

Com té bona carnadura i el guareixen amb delit es cura de la ferida sense fè un dia de llit.

Al matí del primer dia quan sort a el sol·let ja havien passat Terrassa Serdanyo'a i Ripollet.

Els agafa un tempesta: llamps i trons i neu glaçada. Perden l'esma i el camí esborra per la nevada.

Neu i boira. Sols un pal en mig de la plana nua. Per lligà el drac en el pal li fan un nus a la cua.

Vora el drac tots dos s'adormen després de pregar a Déu. I l'alè de foc del mon·tre anava fonent la neu.

De dins la neu sorgí un poble. Quin esglai en despertar!! El drac, lligat per la cua penjava del campanar.

El tresor dels Inques

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

Però no podíem fer més de tres excursions cada un al d'a, perquè el treball era fadigós i això ens impacientava perquè la nostra avarícia s'havia exacerbat. Aquells indrets eren deserts, però no podíem evitar el nostre temor d'ésser sorpresos en la nostra avara feina: és dir, que teníem pressa

per sortir d'allí amb el tresor. Gabriel era més impacient encara que jo. Ell va ésser qui més suggerí la idea d'emplenar la dinamita i fer-ho saltar tot per deixar al descobert les entranyes de la roca i apoderar-nos còmodament d'aquelles immenses riqueses. Vàrem començar aquella insensatesa!!

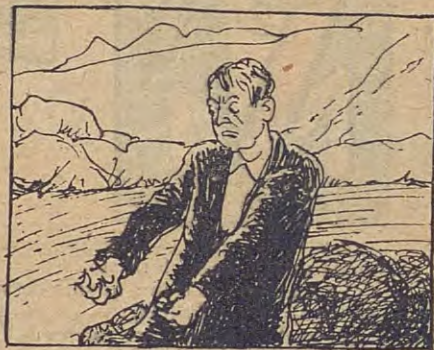
Tota la meua vida, per llarga que sigui, serà curta, per a tenir temps de penedir-me'n prou!... — El senyor Carmona acotà el cap i restà una estona aclaparat i silenciós amb les mans al front. Tots respectaren el seu silenci. Després seguí la seva re'acció amb recança: — El pobre Gabriel ho pagà

amb la vida!... — Va matar-lo l'explosió? — preguntà en Francisquet. — Les conseqüències de l'explosió!... — respongué el narrador. — Vàrem posar carregar de dinamita exagerada. Havíem pres les precaucions de distància convenients, amagats darrera d'una roca. Encenguérem el flet, i als

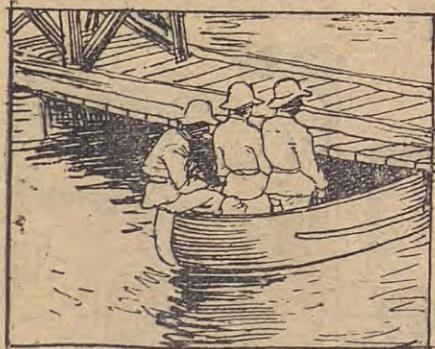

poc minuts una terrible detonació que mil ecos repetí en amb estrèpid infernal, commogué la serralada. L'explosió esbotzà aquelles voltes milenàries i el riu subterrani, alliberat, esdevingué un torrent que ens arrossegà despietadament... la ira d'Hua'na Capak desfermada!.. Gabriel pagà així

ben cara la seva voracitat, jo vaig tenir més sort en poder-me arrapar a una roca i fugir de l'aigua vertiginosa. Plorant de ràbia vaig com rodolaven riu avall aquelles riqueses que amb un xic més de paciència haurien estat nostre!!...

Amb tot, la primera part de tresor

que acensada ent havien anat recollint em valgué alguns milions de pesetes. Però tenint prou escarment, vaig desprendre grans quantitats intilment en sondags, vaig emprar enginyers i brigades, i l'únic que vaig aconseguir va ésser mermar els meus milions. Desenganyat a la fi, vaig

comprendre que acabaria perdent «bous i esvelles» si m'entossudava massa, i vaig tornar me'n a casa amb uns cent mil duros, que a mi semblaria una gran suma, però a mi, que havia tingut tants milions a l'abast de la mà, em semblaven una futesa!... Es ben cert que tot és relatiu!...

A Catalunya vaig fer l'«americano» i vaig tenir un gran èxit d'enveja al meu poble... i ara me'n vaig al Perú per qüestió de negocis que he muntat fa temps i que he de vigiar de prop. — Tots els oients restaren bocabadats i tots reaccionaren desbordant a preguntes e senyor Carmona.

(Continuaré)

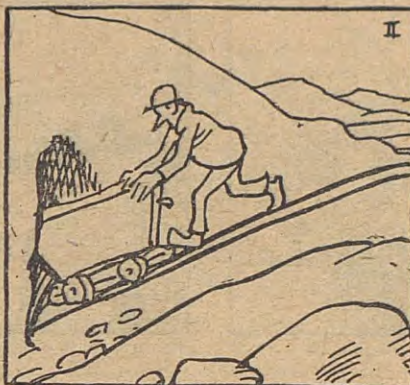
El conill mecànic

Dibuixos d'En CORNET

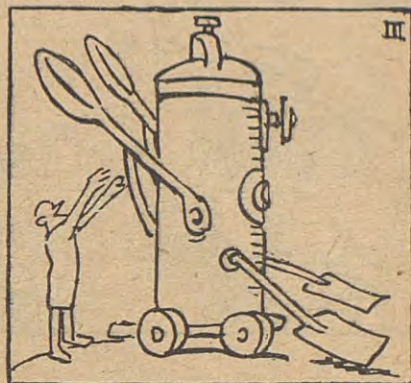
per En GUILLEM D'OLORÓ

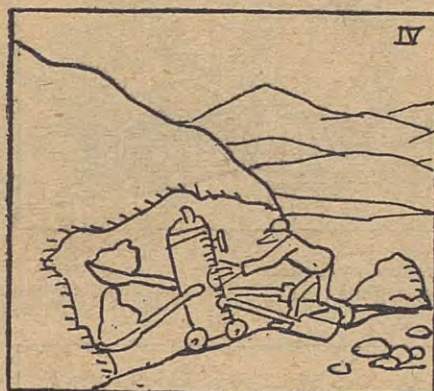
Pierre d'Os feia d'es que estava cercant la manera de realitzar un nou invent que havia de tenir immensa resonada. Fins aquí els homes s'havien preocupat d'inventar vehicles terres-

tres, marítims, aeris i submarins, però el que ara volia construir Pierre d'Os era completament distint de tots aquests. Es tractava no res menys que d'un vehicle subterrani.

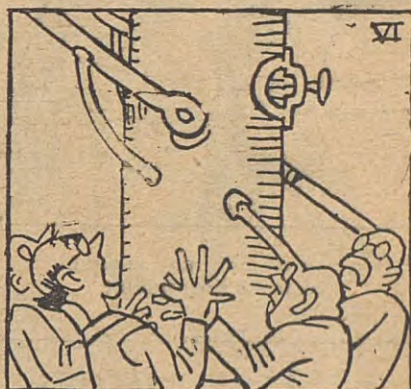
Els amics del savi, que a estones el sentien divagar sobre la seva pròpia invenció, creien que es tractava d'un nou tipus de vagonetes per a mina o d'una locomotriu per arrossegar-les:

Però no era aquesta la idea del nostre savi i llustre, sinó la d'un vehicle que caminés per sota terra, sense necessitat de túnel, tal com un submarí camina per sota l'aigua.

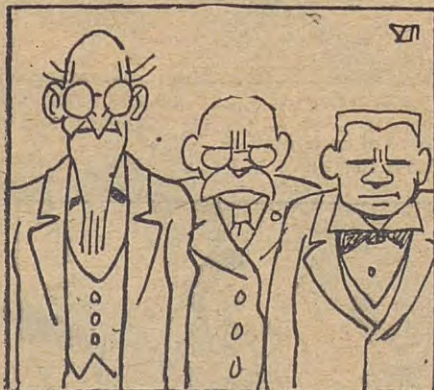

I l'invent fou, per fi, realitzat. Un aparell monstruosament estrafalari, consistent en un cos cilíndric, que duia davant dues grans culleres i al darrera dues enormes paes, que li donaven

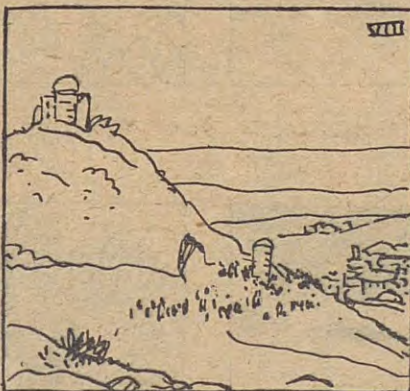

l'apariència d'un animal de quatre potes i fou batejat per l'inventor amb el nom de «Conill mecànic».

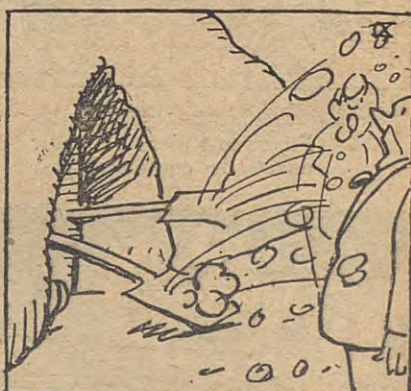
Aquest aparell, segons el seu inventor, per medi de les dues culleres

que duia al davant, aniria excavant-se pas a través de les capes del terreny i amb les pales posteriors aniria apilant les terres al darrera seu, tal com fan els conills en enfondir el cau.

La gran potència de l'aparell, li permetia fer aquestes operacions amb enorme rapidesa i viatjar per l'interior de la terra amb velocitat de tren exprés. No cal dir l'expectació que l'in-

vent despertà en els cercles científics. Savs de tots païssos acudiren a felicitar a Pierre d'Os i contemplar el Conill mecànic que ja estava disposat a fer el seu viatge de prova per dessota el Tibidabo.

PEREZ PRIMER

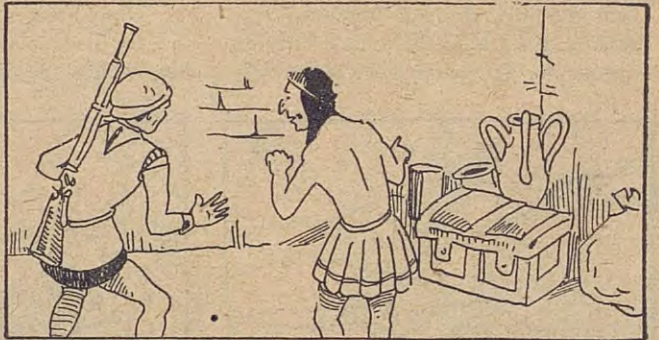
Vina al *Nuevo Mundo* amb mi
i hauràs riqueses sens fi

El pobre Pérez segueix
el capi à fontent greix

A un indi, molt fatigat,
demana hospitalitat

L'indi li ensenya un tresor
de diamants, argent i or

Fugen tots plens de terror
davant del conqueridor.

En Pérez corre al combat
per por d'ésser fusellat.

Després salva amb greu fatig
a la filla del cacic.

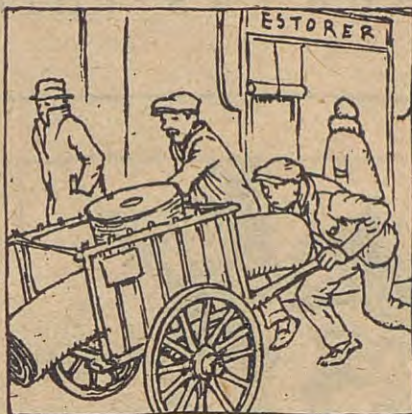

Es casa amb ella, el fan rei
i a aquells indis fa la llei.

LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

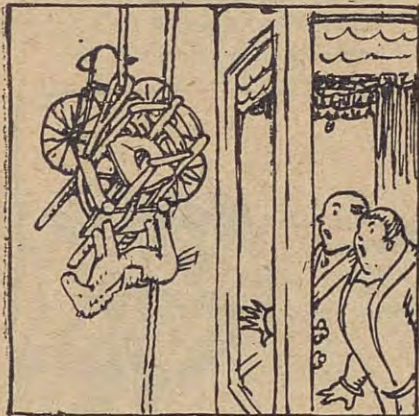
— Oncle, comença a fer fred!
 — Comença a fer fred, nebot!
 — Així ens haureu d'explicar algun conte de neu!
 — Us en contaré un d'entrada d'hivern, però en aquest encara no hi neva. Els de neu vindran més endavant.

Així com per la Quaresma els bacallaners, a entrada d'hivern els estorers i tapissers són els industrials que tenen feina. Cap allà mitjans de novembre veureu tot sovint carretons amb amb aquells rotllos d'es ora que, com els films en sèries, són de «llarg metratge».

En veure'ls, he recordat tot seguit que jo coneixia un matrimoni sense fills, que havia caigut en un sibirisme extraordinari. No pensaven, ambdós esposos, més que en la pròpia comoditat i els horroritzava qualsevol cosa que pogués torbar llur pacífica existència.

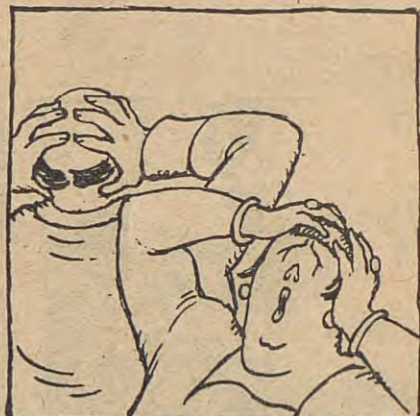

El pis de dalt estava per llogar, i un dia varen veure que hi pujaven mobles. Calculeu la inquietud dels meus coneguts en veure que la conductora descarregava trones, bicicletes, cavalls de cartró i altres eines infantils. Ai, ai, ai, que patirem!

En efecte, des del mateix dia d'a-

ribada, els quatre — perquè eren no menys que quatre — infants del pis de dalt, començaren a fer uns sorolls tan formidables, unes corregudes tan èpiques, que talment la casa s'ensorrava. Si haguessin vingut a viure al pis fantasmes d'aquells que arrosseguen cadenes, el soroll no hauria estat més gros.

Els estadants de sota estaven desesperats. Tenien el cap com uns tres quartans. Havien perdut per complet la tranquil·litat. Això, deien tots dos alhora, és perquè aquests poca-soltes no deuen tenir alfombrat. Els hauríem de suplicar que posin estores, per l'amor de Déu!

Un dia el senyor trobà per l'escala el veí de dalt i li va dir el que feia el cas. El veí va contestar que amb molt de gust ho faria, però que per alfombrar la casa calien dues mil pessetes, pel cap baix i que, la veritat, no les tenia en aquell moment.

— Per això no se n'estigui — contesta el seu amic. — Jo les hi donaré. — I de fet les hi donà. Al cap d'uns dies, de gran silenci en el pis de dalt, el matrimoni sibirita pujà a fer visita al nou i de passada a veure quin efecte feies les alfombres noves.

Però amb estupefacció varen veure

que el mosaic restava tan nu com abans. — Veuran — va dir el senyor de la casa, a manera d'explicació — com que el cas era que hi hagués silenci, m'ha semblat que vostès quedarien més ben servits si, en lloc d'alfombres, comprava sabatilles de simolsa per tota la família.

Retirada estratègica

I
Tertarin, l'explorador famós i brau caçador està explicant a' casè les caceres que va fè a l'Àfrica Tropical entre el Nil i el Senega'.

II
— Sortia un jorn al matí d'ècidit a dona: fi a un lleó molt insolent que voltava el campament. Portava la carrabina de trinitroglicerina.

III
En arribar al desert quan s'acaba tot el verd sento un bramul sorollós. El meu negre, temerós s'escapa cap al poblat i em deixa allà abandonat.

IV
De darrera una palme a ja surt la terrible fera que es dirigeix cap a mi esperant fer-ne un fes í. Jo ja preparo el fusell mes... faré malbé la pell!

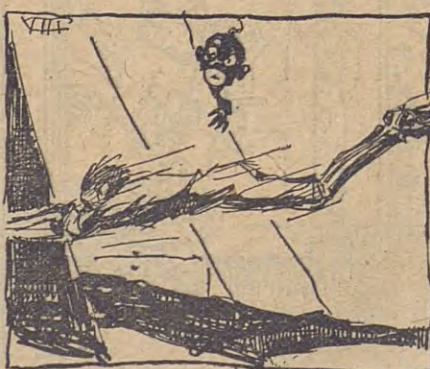
V
Sí tiro de tant a prop li donaré tan gros cop que restarà fet puré i això crec que no em convé. Doncs per no fer-li tant mal reculo abans de matà-l.

VI
Quan bon tros he reculat veig que ell, darrera m'ha anat i així ha restat anulada ma ràpida reculada perquè està l'anima'ó davant matei' del canó.

VII
Mes, no vull fer-'o malbé i per poder tirar bé recu'ò ràpidament en direcció al campament. Quan em giro per tirà altre cop el veig allà!

VIII
Lavors ja ben d'ècidit amb un *sprint* he fugit car de lluny el vull matar perquè no el vull destrossar. Per fi, ja sóc a la tenda, lluny de la bèstia tremenda.

IX
Mes llavors' de il·lusió! ja no apareix el lleó i és que tant he corregut que de vista m'ha perdut! Quina l'ástima! tan bell que era, amb sa peluda pell!

TRANSFORMACIO

EL TATUATGE

En Toni Correm era un sportsman en tota l'extensió de la paraula. El seu plaer més gran era devorar quilòmetres assegut al volant del seu magnífic automòbil. Però també trobava plaer en fer-se ell mateix les reparacions que el vehicle necessitava.

I aquestes eren ben senzilles, perquè l'automòbil era un magnífic «Cadillac» tipus esport, amb dos cilindres que batien exactes com una orquestra, sense que res els pogués detenir en llur marxa triomfal.

Però en Correm, dut per la seva afició a la mecànica, no es podia estar de potinejar amb el carburador i netejar les espelmes, vulgarment dites bugies que adormen la part superior dels motors o desmuntar el canvi de marxes pel gust de tafanejar-lo.

Així fou que quan un dia, per haver usat gasolina estancada, els cilindres se li va en omplir de carbó i el motor funcionava malament, en Correm es presentà decidit al Club Automobilista a preguntar als seus companys:

— Sabeu algun llibre que expliqui la manera de reparar un «Cadillac»?

— Home — li respongué un amic seu — el sistema més senzill és dur-lo al garatge de la cantonada.

— U! que aviat ho tens a reglat, tu! Prou gasto que em porta aquest auto tan gros, no caldria s'no que ara em carregués una reparació així!

— Però vols dir que et veus en cor de reparar un dotze cilindres tu sol?

— I per què no?

— Mira que no et passi com a aquell que va desmuntar el rellotge per arreglar-lo i quan el tornà a muntar li sobraven peces suficients per fer-ne un altre.

— Sempre seràs plagat! Jo el que et dic és que demà començaré a desmuntar-lo.

— Fes com te sembli. Ja me'n donaràs raó.

I en efecte, a l'endemà, en Correm, amb una clau anglesa a la mà, començà a desmuntar el gros automòbil peça per peça.

Tres dies més tard és presentà al Club.

— Ja el tinc tot desmuntat. Trobo que no és pas tan difícil com deieu.

— I a a què fa à?

— Ara? Arreglar totes les peces que ho necessitin i tornar-lo a muntar. D'aquí a una setmana estarà.

— Bona sort, doncs.

Durant tota la setmana en Correm estigué netejant, reparant i muntant les peces disperses del seu enorme vehicle. Per fi, al cap de deu dies es tornà a presentar al Club, però era un home diferent. Flac, ullerós i preocupat, es veien bé en ell els estralls causats per la feina que s'havia imposat.

— Nois — digué per salutació — potser tenieu raó amb aquella falla del rellotge que sobraven peces.

— I doncs, que no l'has pogut muntar, el «Cadillac»?

— Ja ho crec que l'he muntat, però, sabeu, de peces n'hi havia tantes que un cop muntat resulta que ja no és un «Cadillac».

— No? doncs què és?

— Sí, mira, enlloc de sortir-me'n un «Cadillac», me n'han sortit tres «rords».

CINC MANERES D'EVITAR

DESGRACIES

- 1.ª Veneu-vos l'au.
- 2.ª Veneu-vos l'auto.
- 3.ª Veneu-vos l'auto.
- 4.ª Veneu-vos l'auto.
- 5.ª Si no us el podeu vendre, desmunteu-lo.

Aquest sistema de marcar-se la pell de manera indeleble ha estat causa, moltes vegades, de trobar-se un home en difícils compromisos.

El cas més cèlebre és el de Bernadotte, revolucionari francès que mercès a la seva actuació en l'exèrcit napoleònic es veié enlairat a la categoria de rei de Suècia.

Essent rei, es trobà una vegada malalt de gravetat i els metges de cort decidiren fer-li una sagnia al braç esquerre. El monarca s'hi oposà formalment.

Els metges insistiren inútilment, però, per fi, davant la gravetat del mal, el rei hagué de cedir i oferí el seu braç a l'operació.

I llavors els metges pogueren veure la causa de l'oposició que el rei havia fet. En el braç hi duia un tatuatge, fet al temps que era revolucionari, que deia «Morin els reis».

CALCUL SENZILL

En Joan era molt desmemoriat. Mai no es recordava de la data del dia. El seu amic Pele volgué donar-li un remei per aquesta falla.

— Mira, si vols saber la data del dia, és ben fàcil. Sumeu la data del dia abans amb la de l'endemà, divideixes per dos i ja tens la data corrent.

— Vejam com se fa això?

— Sí, mira, ahir era 21, demà serà 23. Vint-i-u i vint-i-tres, fan quaranta quatre. Dividit per dos, fa vint-i-dos. Doncs, avui som a 22.

— Molt bé — pensà en Joan. I dies després se li presentà ocasió de posar en pràctica el sistema.

— Vejam: Ahir era 30 i demà serà 2. Trenta i dos fan trenta dos. Dividit per dos, dona setze. Doncs avui som 16.

Ço que demostra que, a vegades, les matemàtiques fallen.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 678 — Francisco Pascual

N.º 679 — Josep Rubiralta

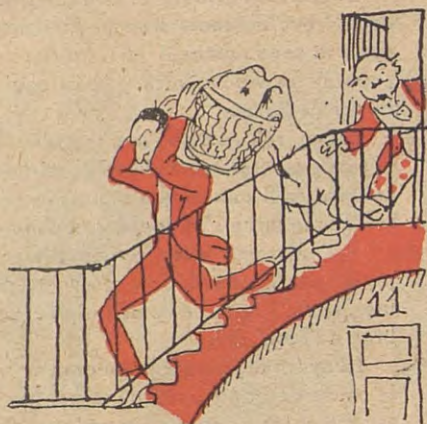
N.º 680 — Eduard Tarroig

N.º 681 — Jaume Rovira

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 1.
Impremta: Carrer de Montaner, 24, interio

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

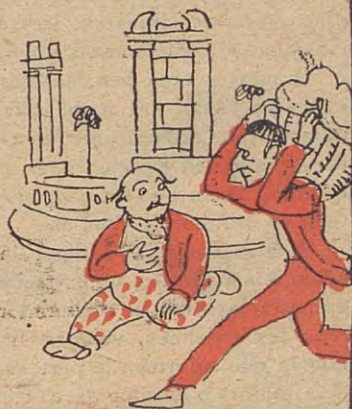
Té una idea genial
i ô el treu del pedestal

Baixen corrents d'un terrat
amb e's llençols que han robat

Els persegueix la portera
l'adroguè i la carnissera.

— Baliga, tu que ets lleugè
salva't, que jo no podré!

— Cuita, no siguis mussol!
Fes d'estàtua amb un llençol.

Mentre en Baliga se'n va
Balaga d'estàtua fa.

Tothom critica amb ardor
el mal gust de l'escultor.

En Baliga han atrapat
i com nou me l'han deixat.

Ve l'estàtua de debó
i en Balaga rep bastó.

Diu el públic decebut
— Crec que encara hi hem perdut.